

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Otrăvirea aerului

Am citit prin cărțile de istorie că înainte vreme, când năvăleau armate străine într-o țară, uneori locuitorii țării se retrăgeau din fața acestor armate, lăsând în urma lor case pustii și fântâni otrăvite. În felul acesta armata străină, silită de foame și sete, se întorcea de unde a venit. Era un mijloc de apărare a patriei împotriva cotropitorilor.

Dacă însă cuiva i-ar fi venit în minte să otrăvească sau să „spurce” (cum se zice în popor) vre-o fântână în vreme de pace, acela — dacă era cunoscut — era socotit ca un criminal și judecat aspru de popor. Căci cu adevărat criminal este cel ce otrăvește fântâna, din care beau apă atîția oameni: el poate provoca prin aceasta îmbolnăvirea și moartea acestor oameni. Ce vom zice, dar, de aceia, care otrăvesc aerul și amenință cu boală și moarte nu cîțiva oameni, ci mii și zeci de mii? — Fără nici o îndoială că și otrăvirea aerului este o crimă. Aerul e dat de Dumnezeu pentru toți oamenii, ca toți să aibă viață și sănătate din el. Nu se poate face nimeni stăpin pe aer și nici nu poate nimeni tulbura sau otrăvi aerul în așa fel încît în loc să fie dătător de sănătate să aducă boală și în loc să susțină viața să provoace moarte. Cel ce otrăvește aerul păcătuiește împotriva lui Dumnezeu, care toate le-a făcut spre binele tuturor și păcătuiește împotriva iubirii de aproapele, care ne îndeamnă să nu vătămăm pe nimenea, ci tuturor semenilor noștri să le facem bine.

Dar, va întreba cineva: cum poate fi otrăvit aerul? Și ce urmări are această otrăvire? — Învățații din toată lumea ne spun că aerul este otrăvit prin exploziile celor peste 140 de bombe atomice, care s-au făcut experimental în ultimii ani. De pe urma acestor explozii se răspîndesc în aer pulberi, care dau raze vătămătoare sănătății. În deosebi este periculos un element pe care învățații îl numesc stronțiu 90 radioactiv. Acesta nu se pierde, ci rămîne în aer aproape 30 ani. El pătrunde în organismul animalelor. Le otrăvește, le îmbolnăvește și după un timp animalele pier. Oamenii cari mănîncă legume, fructe, pește, carne — pe care se găsește stronțiu — de asemenea se îmbolnăvesc și după

ani de chinuri mor. Copiii, care beau lapte muls de la vacile sau bivolițele, otrăvite cu stronțiu, se îmbolnăvesc și pier. Copiii născuți din părinți „otrăviți” sînt slabi, bolnăvicioși și rămîn pînă trăiesc mici, nu pot crește mari.

Ce boală provoacă mai ales aceste pulberi, care otrăvesc aerul? — Cea mai grozavă boală, pe care o aduc, este cancerul, în special cancer la oase și cancer al singelui. Învățații atomiști englezi spun că „cele 140 de explozii nucleare, care au avut loc pînă acum, poartă în sine pericolul de a mări în următoarele decenii (zeci de ani) cu 50.000 numărul bolnavilor de cancer”. E clar: din pricina exploziilor de bombe atomice se vor îmbolnăvi de cancer în următorii 10—20 ani încă 50.000 de oameni. Iar dacă se continuă aceste explozii e amenințată întreaga omenire. Să nu creadă cineva că pulberea aceasta, care otrăvește aerul, rămîne în țările unde a avut loc explozia și e vătămătoare numai pentru oamenii din acele țări sau din țările vecine. Pulberea aceasta este purtată de vînt, de ploie, de zăpezi și dusă în toate părțile pămîntului, așa că exploziile nucleare sînt primejdioase pentru sănătatea și viața tuturor oamenilor.

Cunoscînd aceste lucruri, omenirea trebuie să se apere împotriva primejdiei groaznice, care stă ca o sabie deasupra capului ei. Alarma au dat-o învățații din Germania, Anglia, America, Uniunea Sovietică și alte țări. Acești învățați cunosc primejdia mai bine ca orice alți oameni, că ei toată viața au cercetat atomul și energia atomică. La glasul lor s-a unit glasul popoarelor, care și-a găsit întrupare în Apelul de la Colombo, al Consiliului Mondial al Păcii. Exprimînd voia popoarelor, guvernul Uniunii Sovietice și alte guverne au cerut să fie încetate exploziile de bombe atomice.

Bombele atomice sînt cea mai mare primejdie pentru omenire. Folosirea lor într-un război mondial poate aduce nenorociri

Continuarea în pag. 4

Păstorul cel bun

— Sf. ierarh Ioan Gură de Aur —

În biserica Sf. Sofia din Constantinopol la sărbătoarea tăerii capului sfințului Ioan Botezătorul din anu' 404 slujit-a însuși ierarhul cu gură de aur, în mare sobor. Grăit-a tot el credincioșilor, cu mult foc în cuvînt. Zugrăvit-a cu măiestrie tăria de suflet a proorocului care tărie i-a așezat cununa muceniei pe frunte. Dar n-a lăsat neatinsă nici răutatea Irodiadei, care răutate i-a mînjit sufletul cu fărădelegea uciderii! Iar după sfința slujbă, în liniștea patriarhiei își trecea prin fața minții icoane din vremea sa, zicîndu-și:

— Irodiada cerut-a capul lui Ioan, iar Irodiada veacului de-acum, împărăteasa Eudoxia, tot capul lui Ioan îl cere. Îl cere mereu împăratului Arcadie. Acesta, cu toată moliciunea lui, pînă acum a mă da morții nu s-a plecat, dar a mă surghiuni s-a înduplecat. Și numai groaza cutremurului și clocotul poporului m-a mîntuit din izbeliștea surghiunului.

Oh, ce clipe rari! Zăream înaintea mea săbiile, dar în duhul meu, mă gîndeam la raiu; îmi vedeam moartea cum s-apropie, dar îmi înălțam gîndurile la înviere; mă impresurau suferințele străinătății, dar eu cumpăneam prețul biruinții, care-mi zîmbea de-acolo de sus; străbăteam cu ochii rețeaua intrigilor viclene, dar grija mea țintea la cununa cerească...

O, cu cîtă încredere șopteam eu în taină sufletului meu, atunci:

— Nu te rușina, suflète al meu, de starea ta de ocară și necinste, căci o singură rușine este, aceea a păcatului și o singură rușinare este, aceea, din fața conștiinței tale. Și nu te teme, drept fiind, chiar de și-ar revărsa rotogolul pămîntului toată ocară împotriva ta...

Dar pe cînd își depăna el firul patimilor din surghiunul cel amar, o bătrînă proptită-n cîrjă răsări în fața lui, grăindu-i în suspin:

— Nu mă lăsa, sfințite Ioane, că după Dumnezeu, în tine-mi pun toată nădejdea.

— Cine ești tu, fiica mea? o întrebă ierarhul cu blîndețe de părinte.

— O biată văduvă nenorocită.

— De ce-ți sînt ochii plini-plinuți de lacrimi?

— M-au izgonit, acum, la adînci bătrînețe, din căsuța mea părintească și m-au aruncat în drum.

— Cine, fiica mea?

Continuare în pag. 2

Despre rugăciune**Fiii lui Dumnezeu**

Dacă Dumnezeu e numit „Tatăl nostru”, atunci noi sîntem copiii Lui — Sîntem copiii lui Dumnezeu și frații Fiului Său, ai Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Poate oare să fie vre-o vrednicie mai mare decît aceasta? „Vedeți, cîtă iubire ne-a dăruit nouă Tatăl: ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu; și așa sîntem” (I Ioan 1, 3).

Dar din această mare vrednicie răsar pentru noi și mari datorii. Căci Acela care acum ne este Tată iubitor, la sfîrșitul veacurilor ne va fi și judecător drept. Dacă îndrăznim să-L numim Tată, atunci trebuie să avem și o purtare ca a unor copii vrednici de Tatăl lor. Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, de mai multe ori ne-a spus, că de nu vom fi ca pruncii, nu vom putea intra întru Împărăția Tatălui. De ce a spus Domnul aceasta, vom înțelege mai ușor dacă ne vom da seama care sînt calitățile de căpetenie ale copilului.

Și într-adevăr nu sînt puține însușirile copiilor, pe care credinciosul trebuie să le aibă și el. Copilul, bunăoară, crede că el poate face orice lucru și se și apucă de toate. Indată însă ce vede că nu poate isbuti, pune lucrul început în mîinile părinților sau ale celor mai tari și mai dibaci din jurul lor, rugîndu-i să le facă ei jucăria. Nereușita i-a învățat smerenia. Aceasta voește să spună Iisus prin cuvintele: Fiți ca pruncii!

Noi toți ne încredem în puterile noastre, dar cînd vedem că ele nu slujesc îndeajuns, ori se frîng înainte de a fi dus la capăt întreprinderea începută, atunci cu umilință ne apropiem de Dumnezeu, înțelegînd că noi, de la noi înșine, fără ajutorul lui Dumnezeu, nu putem face nimic spre folosul mîntuirii sufletului nostru.

Al doilea lucru ce-l putem învăța cercetînd firea copilului, este încrederea. Copilul crede ceea ce i se spune de părinți. De aceea este mare păcat să-l minți și să-l înșeli pe un copil. Copilul adoarme cu un zîmbet pe buze, și aceasta în urma încrederii — ce o are în vegherea mamei la căpătiul lui. Isaac merge cu tatăl său Avram la altarul de junghiere, plin de încredere și de ascultare, cu față senină. Nu este nici o pildă de încredere mai îndușetoare decît această faptă din Biblie. Să fim deci ca pruncii; să avem încredere în Dumnezeu, și atunci orice lucru greu am începe și pe orice drum anevoios ar trebui să înaintăm în spre mîntuire, cu tărie și veselie vom putea zice: noi urmăm Tatălui nostru.

A treia învățătură ce o cîștigăm privind la copii, este iubirea. E fără îndoială adevărat că pruncii nu iubesc pe orișicine. Ei sînt sfioși față de străini. Dar fiindu-le odată drag de cineva, ei se dăruiesc în întregime sufletului și de tot, fără rezervă și gînduri ascunse. Deci și în această privință, după îndemnul Domnului, să urmăm pe copii. Să ne dăruim cu tot sufletul lui Dumnezeu, să dăm lui Dumnezeu singurul lucru ce este al nostru cu adevărat: să I ne dăm pe noi înșine, să-I dăm mîna noastră și să I-o dăm întregă și să I-o dăm cu întreaga noastră voință, putere și iubire.

Să fim ca pruncii!... este îndemnul, este porunca Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, cuprinsă și în chiar

cel dintîiu cuvînt al rugăciunii domnești, în cuvîntul: „Tată”.

Adevărat că a fi copil în înțelesul acesta nu e lucru ușor. Însă cine voiește să fie și stăruie neîncetat va primi și ajutorul lui Dumnezeu și va reuși să fie. Și aceea, ca și în toate ale vieții, să luptăm fără încetare, stînd strajă, vecinic treji, la poarta sufletului nostru. Să adunăm cît mai multă smerenie, încredere și dragoste în sufletul nostru.

Mai ales pentru rugăciune să fim totdeauna pregătiți. Mai ales, cînd ne rugăm, să fim copii, așa cum cere Domnul și Mîntuitorul nostru; să fim adică plini de smerenie, încredere și iubire, ca niște copii vrednici a se ruga „Tatălui” lor. Ar fi o

hulă rugăciunea aceluia care cu felul lui de viață ar fi altfel de cum se roagă. Acela care, rugîndu-se ziua lui Dumnezeu „Tată” iar cu traiul viețuiește ca un fiu neascultător, care cu buzele mărturisește smerenie, credință, dragoste și nădejde în Dumnezeu, iar cu gîndul sau cu fapta, sau cu amîndouă, se poartă trufaș, este neîncetător și cu inima rece nu se aseamănă pruncilor. Să nu fie! Ci rugăciunea noastră de copii ai Domnului să fie oglinda și rodul vieții noastre de copii ai Tatălui cereșc. Numai așa rugăciunea noastră va fi bine plăcută lui Dumnezeu.

Să deschidem sufletele noastre ca să străbată în ele nesfîrșita bucurie, ce se revărsă din cuvîntul acesta „Tată”, cu care, prin jertfa Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, ne-am învrednicit a-L numi pe Dumnezeu „Tată”.

Să avem încredere deplină în El, ca niște adevărați fii ai Lui. N. C.

Păstorul cel bun

Urmare din pag. 1-a

— Împărăteasa Eudoxia și oamenii ei.

— De ce te-au izgonit!

— Să-mi dărîme căsuța și să înalțe pe locul ei chipul împărătesei.

— Liniștește-te și mergi în pace, fiica mea, că te voi ajuta eu.

Văduva mulțumi și plecă mîngăiată iar ierarhul Ioan puse mîna pe condeiu și scrisese caldă rugămintă împărătesei să oprească năpăstuirea ei îndată. Și cum trufașa Eudoxia nu-i întoarse răspuns, ierarhul merse în persoană la ea, ca el, cu gura lui, să-i mijlocească oprirea năpăstuirii.

— Cu ce solie vii, Ioane? Îl agrăi împărăteasa cum îl văzu.

— Cu solia cu care a venit proorocul Ilie la împărăteasa Izabela a Izrailului.

— Care a fost acea solie?

— Mustrarea Izabelei pentru răpirea viei lui Nabot și amenințarea ei cu tunetul miniei dumnezeiești, dacă nu se va pocăi!

— Și care-i solia ta, Ioane?

— Mustrarea ta, împărăteasă Eudoxia, pentru năpăstuirea unei văduve neputincioase și amenințarea ta tot cu focul miniei dumnezeiești, dacă nu te vei pocăi!

— Să mă pocăiesc? Eu? Împărăteasa Eudoxia? La mustrarea și amenințarea ta?

— Intocmai împărăteasă! Tu ai săvîrșit fărădelegea, tu te pocăiește. Și socrul tău, marele Teodosie, s-a pocăit pentru vărsarea de sînge din Tesalonic!

— Treaba lui! Eu, însă, nu mă voi pocăi nici odată! strigă împărăteasa cu îndîrjire.

— Dacă nu te vei pocăi, nici piciorul tău în biserica lui Hristos nu-l vei mai pune, îi răspunde și ierarhul Ioan cu sfînta hotărîre.

— Te-nșeli, Ioane! Nu eu, ci tu ești acela, care nu-ți vei mai pune piciorul în casa Domnului! Tu, cel lovit și cu izgonirea sobornicească și cu surghiunirea împărătească, încă din anul trecut!

— O, tu tinără și ușuratică și neînțeleaptă împărăteasă! De ce nu înțelegi odată graiul Tatălui de sus? Căci ți-a grăit doar limpede, întîi prin șuierul cutremurului, apoi prin vuietul poporului și aștepti să-ți mai grăiască acum și a treia oară? O, ferește-te, Eudoxie, căci graiu cu pierzare va fi acela! De oarece Dumnezeu drept este. Iar lacrimile văduvei oropsite de tine, deși se scurg pe fața ei, deși se rostogolesc în țărîna, ele totuși nu se pierd în pămînt, ci se ridică la cer, îngîmînd acolo neîncetat rugămintea osîndirii tale.

— Nu mi-e teamă de nimic! Poți pleca, Ioane! Îi grăi împărăteasa nepăsătoare. Dar în sufletul ei fierbea ca într-un cazan ufa ei neadormită. Ca o codobatură se zbatu ea toată săptămîna, iar duminică dimineața merse cu alaiu împărătesc la închinare. În ușa bisericii o întîmpină ierarhu! Ioan, cu crucea și evanghelia și-i zise părintește, în fața soborului de preoți:

— Pocăiește-te împărăteasă! Fă-i dreptate bieteii văduve!

— Fac ce vreau! Îi răspunse ea ca împunsă de-o arșiță.

— Pocăiește-te, Eudoxie! Dă-i ocrotire, cum se dă și unui cîine! N-o lăsa în colbul drumului!

— Fac ce-mi place! Deschide mai repede ușa!

— Numai ușa pocăinței se poate deschide!

— Deschide, pină nu scapără săbiile!

— Nu-ți ajung lacrimile? Mai vrei și sînge, Irodiadă nelegiuită? Ți-l dăm și pe acesta pentru văduvele și orfanii și săracii noștri, care sînt comoara bisericii! Varsă-l dacă ai îndrăzneală. Varsă-l, dar nu vei scăpa nici în gaură de șarpe de răsplata lui Dumnezeu, roșii răsplatit ierarhul Ioan, rămînînd neclintit, ca un stîlp, în ușa bisericii. Și-n acea clipă prinse a se mișca poporul. Inspăimîntată împărăteasa bătu în retragere și alergă acasă tulburată.

— Vreau capul lui Ioan, împărate Arcadie! grăi ea ca o vijelie soțului său.

— I-ai face cel mai mare bine, scumpa mea împărăteasă, că i-ai deschide tu ușa raiului, dorul cel mai drag al sufletului său.

— Pune-l în lanțuri!

— Ar face biserică și din temniță.

— Despoaie-l de bunuri!

— Surghiunește-l!

— L-oi surghiuni, dragă, cît mai departe, îndată, acum, cum l-am mai surghiunit odată.

Și într-o noapte pustie, cînd numai lupul și hoțul mișcă, două căruțe ieșeau pe poarta cetății. Una cu-n rob, alta cu-n sicriu. Robul era ierarhul Ioan iar sicriul al văduvei năpăstuite. Ierarhul pleca pe drumul surghiunului, la capătul căruia-l aștepta lumina slavei, iar văduva pe cel al veșniciei, care duce la grădina fericirii.

Dar rugăciunile ierarhului n-au răsunit în deșert și nici lacrimile văduvei nu s-au scurs în zadar. Ierarhul nu-și atinse încă bine ținta și nu se uscară încă bine nici bolovanii pe mormîntul văduvei, cînd se mută și Eudoxia în casa ei de veci.

Dumnezeu n-a lăsat nepedepsită fărădelegea ei.

Prot. A. NANU

Cărți noi

ANTOLOGHION

sau carte de rugăciuni și cîntări bisericești pentru toate duminicile, sărbătorile și slujbele de peste an

Episcopia Aradului a tipărit recent cartea aceasta deosebit de prețioasă și în același timp foarte necesară pentru îndeplinirea slujbelor noastre dumnezeiești. Ea are formatul cărților obișnuite, deci, este foarte ușor de purtat pretutindeni unde se fac slujbe religioase. Are în total 450 pagini și conține următoarele:

La început, se arată originea cultului creștin ortodox, se prezintă într-o formă clară și plăcută locurile, obiectele, cărțile și vestimintele sfințite, necesare săvîrșirii slujbelor dumnezeiești în biserică și în afară de biserică. În același capitol se explică cele șapte laude bisericești din cuprinsul unei zile și se arată motivele religioase care au dus la aceste șapte laude sau rugăciuni. Se stăruie apoi asupra felului cîntărilor bisericești, asupra melodiilor pe care trebuie cîntate imnele religioase și asupra modului cum trebuie să se cînte în biserică. Urmează învățăturile Bisericii ortodoxe și chiar textul rugăciunilor necesare pentru dobîndirea mîntuirii sufletelor. Toate aceste învățături sînt bazate pe texte, pe diferite locuri și citate din Sfînta Scriptură.

În capitolul doi este rînduiala vecerniei de sîmbăta seara, rînduiala vecerniei de Duminică seara, pavecernița mică și rînduiala vecerniei cu litie.

Capitolul trei dă întregă rînduiala utreniei de Duminică dimineața, utrenia sărbătorilor, textul polieleului, textul pripelelor tuturor sărbătorilor de peste an cu stihurile lor, textul svetilnelor învierii și stihurile celor 11 evanghelii.

Urmează îndată rînduiala ceasului I, a ceasului III, a ceasului VI, a ceasului IX și rînduiala obedniței.

Cartea aceasta cuprinde în continuare textul Liturghiei Sfîntului Ioan Gură de Aur, cu anumite îndrumări de tipic pentru toate cazurile speciale din cuprinsul anului bisericesc, precum și schimbările care se fac în cuprinsul Liturghiei Sfîntului Vasile cel Mare. Tratează și despre Liturgia darurilor mai înainte sfințite.

Atît rînduiala Duminicilor octoihului (cele opt glasuri), cît și rînduiala Duminicilor triodului, cu deniile din postul cel mare și cu slujba Sfintelor Patimi (Prohodul Domnului) sînt date pe larg și cu toate lămuririle tipiconale. Tot astfel sînt date slujbele din Duminicile și sărbătorile penticostarului.

Incepînd cu sărbătoarea Nașterii Născătoarei de Dumnezeu (8 sept.) și sfîrșind cu sărbătoarea tăierii capului Sfîntului Ioan Botezătorul (29 august) cartea dă pe larg rînduiala tuturor sărbătorilor de peste an.

În partea ultimă a ei, cartea aceasta cuprinde rînduiala diferitelor doxologii (Tedeum) ca de ex. doxologie la diferite sărbători comemorative, la începerea catehizării, la Anul nou, doxologie de mulțumire, etc. La fel se dă rînduiala Chemării Duhului Sfînt, rînduiala pentru Sfințirea cea mică a apei, rînduiala înmormîntării mirenilor, a pruncilor, etc., etc.

După cum se poate vedea din conținutul bogat al acestei cărți, conținut redat

„Despre cele opt duhuri ale răutății“

„Despre cele opt duhuri ale răutății“ este numele unei mici scrieri a sfîntului Ioan Damaschin. Sfîntul Părinte se adresează mai ales călugărilor, dar sfaturile pe care le dă pot fi spre folosul fiecărui creștin. Aceste sfaturi arată credincioșilor păcatele de care trebuie să se ferească, cum și drumul pe care mergînd se vor izbăvi de ele. Păcatele sînt de mai multe feluri, dar opt se socotesc a fi mai mari, din ele născîndu-se și celelalte mai mici: lăcomia, desfrînarea sau pofta rea și rușinoasă, iubirea de argint, întristarea, mînia, trîndăvia, slava deșartă și mîndria. E adevărat că sînt unii care vorbesc numai de șapte păcate mari, de vreme ce — zic ei — mîndria și slava deșartă ar fi unul și același lucru, ele deosebindu-se numai întru atît cît se deosebește „copilul de bărbat ori grîul de pîne“.

Să-l lăsăm, însă, pe sfîntul Damaschin să ne grăiască el despre acum pomenitele opt păcate mari ori duhuri ale răutății (Tălmăcirea românească este făcută după textul grecesc):

1. Află, frate, că sînt opt gînduri care războiesc pe călugăr, după cum spun Părinții. Cel dintîi este al lăcomiei, cel de-al doilea al poftei rele și rușinoase, cel de-al treilea al iubirii de argint, cel de-al patrulea al întristării, cel de-al cincelea al mîniei, cel de-al șaselea al trîndăviei, cel de-al șaptelea al slavei deșarte și cel de-al optulea al mîndriei.

2. Trebuie să cunoști așa dar, o călugărule, și să cercetezi cu băgare de seamă care este patima cu care te tulbură și nu-ți dau pace vrăjmașii noștri și duhurile răutății, cum de asemenea, care este cugetul împătimit căruia se alătură mintea ta.

3. Și dacă bagi de seamă că ești tulburat de lăcomie și de desfrînare, puneți stomacul la strîmtoare, închide-l în țarc, măsoară-i hrana și băutura. Gîndește-te fără încetare la moarte, la judecata viitoare și la înfricoșătoarea gheenă; tot astfel și la dorirea împărăției cerurilor. Într-acest chip vei putea birui... plăcerea prin mijlocirea stomacului.

4. Dacă iarăși ești cuprins de duhul poftei rele și rușinoase, luptă-te prin înfrînarea trupului, prin zdrobirea sufletului (adică prin umilință) și priveghere, cum și prin rugăciune stăruitoare. Afară de aceasta fi cumpătat în vorbire, nu judeca și nu vorbi împotriva cuiva, nu te face nesuferit... Nu încerca să te apropii de femei și nici să le vezi, și vei nimici patima.

5. Dacă voiești să înfrîngi iubirea de argint, (lăcomia banului), îndrăgește neaverea și simplitatea, cugetă la osîndirea lui Iuda și (nu uita) că datorită acesteia, (adică iubirii de argint) l-a dat ei nelegiuirilor pe Domnul; (tot așa nu uita) că orice om iubitor de argint este numit de Sfînta Scriptură și idolatru, că (acest păcat) ne pierde

foarte pe scurt aici, lucrarea aceasta umple un gol foarte puternic simțit în viața noastră bisericească. Ea cuprinde tot ceea ce este necesar pentru săvîrșirea dumnezeieștilor slujbe în biserică și în afară de biserică. Ea pune la îndemîna preoților și în special la îndemîna cîntăreștilor bisericești și a tuturor celor care doresc să deprindă cîntarea și tipicul stranei întreg materialul îndeplinirii acestei frumoase și înălțătoare misiuni.

Cartea este tipărită în mod îngrijit, cu litere mari, pe hîrtie bună, ceea ce o face plăcută și atrăgătoare. Cei care doresc s-o aibă o pot cere de la Tipografia „Diecezană“ din Arad, strada Eminescu, nr. 18 sau de la Librăria Arhidiecezană, Sibiu, strada 1 Mai, nr. 35.

Pr. SP. C.

credința în Dumnezeu și că plăcerea trecătoare pe care o aduc averile (se preface) pentru iubitorii de argint într-o osîndă veșnică. Acestea, deci, cugetîndu-le și ne poftind mai mult decît ceea ce este de trebuință, vei birui această patimă.

6. Și iarăși dacă ești tulburat și neliniștit din pricina întristării lumești, e de trebuință să te rogi fără încetare, să-ți pui toată nădejdea în Dumnezeu, să te nevoiești în cercetarea Sfintei Scripturi, să trăiești în apropierea călugărilor evlavioși și a celor ce se tem de Domnul, să nu iei în seamă cele de față ci să le socotești ca și cînd n-ar exista, să cugeți la bucuria celor din ceruri și la fericirea celor drepti. Dacă cineva te supără, te vatămă ori te asuprește, nu te întrista, ci mai mult te bucură. Numai atunci să te întristezi cînd ai greșit față de Dumnezeu. Astfel vei putea alunga cu duhul (această) patimă.

7. Cînd iarăși ești tulburat de mînie și furie, caută să te apropii de semenul tău, suferind alături de el și să te faci slujitor al fraților; și dacă poți, spală mereu picioarele lor cu smerenie; caută să te împrietenești cu orice om, cercetează mereu pe cei bolnavi, mișcă limba spre cîntarea de psalmi. Atunci de grabă se va îndepărta patima.

8. Dacă voiești să înfrîngi trîndăvia, oste-nește-te cu un cît de mic lucru al mîinilor, citește (Sfînta Carte) și roagă-te fără încetare cu încrederea că vei dobîndi cele bune; cugetă la cei care sînt pe patul morții, la chinul și osînda hărăzite păcătoșilor, la felul în care vor fi ei munciți și chinuți fără milă. Astfel vei scăpa de această patimă.

9. De ești asuprit foarte de slava deșartă și de lauda oamenilor, e de trebuință să nu faci nimic în văzul lumii, ci tot lucrul tău să-l săvîrșești într-ascuns, fără a ști cineva în afară de Dumnezeu singur; nu îndrăgi laudele, nici cinstirile oamenilor, nici hainele frumoase, nici onoarea, nici locurile cele dintîi. Caută mai de grabă să nu fi lăudat de oameni, și suferă a fi osîndit și necinstit de cei mincinoși; și să te socotești mai păcătos decît un păcătos.

10. Iar dacă te simți războit de către diavoleasca patimă a prea ticăloasei mîndrii, trebuie să nu ocărăști sau să judeci pe cineva, nici să disprețuiești, ci socotește-te gunoi tuturor și cugetă fără încetare că de nu va zidi Domnul casa, în deșert se vor osteni zidarii. Socotește-te pururea datornic, de asemenea o nimica toată înaintea lui Dumnezeu și a tuturor oamenilor; nu-ți da liniște pînă ce nu vei primi Judecata Domnului, văzînd pe acela care și după ce a ajuns în cămara de nuntă, i s-a legat mîinile și picioarele și a fost aruncat în întunerecul cel veșnic.

Fie că vei posti, fie că vei priveghea, fie că vei dormi pe pămînt, fie că vei cînta psalmi, fie că vei petrece în singurătate, fie că te vei pocăi mult, fie că vei face vre-un bine, nu spune: „(am făcut acestea) din propria mea nevoie“, ori că „sînt rodul propriului meu zel“, ci spune: „sînt din ajutorul și sprijinul lui Dumnezeu, iar nu din osteneala mea“. Străduiește-te pururea, frate, să fi mereu simplu și fără de greșală, și să nu ai (astfel de cugete) nici în inima și nici în gura ta, că aceasta este o înșelăciune. Roagă-te fără încetare cu lacrimi și astfel făcînd, vei putea alunga nenorocita și primejdioasa cădere.

Patimile sînt (de două feluri): trupești și sufletești. Cele trupești sînt: lăcomia pîntecelui, beția, desfrînul; iar cele sufletești: ura împotriva aproapelui, pizma, răzbunarea, slava deșartă, mîndria. Acestea lucrează în sufletul nostru atunci cînd lipsesc dragostea și înfrînarea; le poate însă alunga postul și privegherea. Atunci mintea îți va fi luminată și vei vedea pe Dumnezeu fără împiedecare.

N. CORNEANU

„Trăite și văzute“

Glimboaca e un mic, dar vechi sat românesc, din raionul Sibiu, așezat pe malul drept al Oltului.

Acest sat, deși mic, totuși a reușit să scrie pagini frumoase în luptele religioase ce le-a purtat în secolul al XVIII-lea, prin păstorii lui sufletești popa Oprea și popa Stan, împotriva catolicismului habsburgic și pentru apărarea legii strămoșești.

După primul război mondial, un fiu al acestui sat, Ioan Vlad, simțind o deosebită chemare pentru preoție, dorea cu tot dinadinsul să ajungă preot în satul său natal; dar între dorință și puțință erau piedeci mari.

Tînărul era ortodox cu tot neamul lui, parohia ort. din Glimboaca era ocupată de venerabilul preot I. Crăciun. În zadar deci a încercat tînărul nostru să obțină harul preoției, la Sibiu. Ce și-a zis atunci I. Vlad? Mă voi duce la Blaj, doar tot români sînt și tot o lege... și așa voi ajunge preot în satul meu. Zis și făcut. Și astfel îl vedem pe părintele I. Vlad păstorind pe puținii credincioși gr. catolici din Glimboaca.

Dar în tot timpul păstoririi sale, p. I. Vlad a arătat o dragoste statornică față de ortodoxie. Și nu-i de mirare aceasta, căci doar fusese ortodox „născut, iar nu făcut” și apoi „unde a ars odată focul, treacă vreme cît de multă, tot se mai cunoaște locul”, cum spune poporul.

L-am cunoscut bine pe acest slujitor, și înainte și după 1948. L-am văzut cum lucra și cu cîtă dragoste îmbrățișa pe toți credincioșii români, fără să facă vre-o deosebire că unul e ortodox sau unit. De altfel Sf. Sa, avînd foarte puțini credincioși, cele mai multe slujbe le avea de la credincioșii ortodocși „de pretutindenea”.

Dragostea ortodocșilor față de „Călugărul de la Glimboaca”, se datorește și faptului că Sf. Sa purtînd barbă și folosînd cărțile de slujbă de la București, precum și literatura pioasă de la

mănaștirile ortodoxe cu care a avut tot timpul legături are și înfățișarea de adevărat preot ortodox.

Ceea ce trebuie să fie amintit în chip deosebit e faptul că-n toată vremea acest slujitor a întreținut cele mai bune raporturi cu toți preoții ortodocși care s-au perindat în Glimboaca. Astfel cu p. Irimie, cu p. Păunescu, cu p. Eugen Crăciun și mai nou cu p. Em. Crăciun, a slujit la sf. masle, la cununii, înmormintări, ș. a., fără să se facă cea mai mică deosebire. Deasemenea, au lucrat frățeste acești slujitori, în toate chestiunile culturale și de interes obștești ale comunei. Și ceea ce este mai mult, p. Vlad s-a arătat ca un adevărat părinte față de preoții ortodocși care s-a întîmplat să fie unii din ei tineri începători... Pe toți i-a sprijinit nu numai moral, ci și material.

Cînd eram protopop la Avrig, adesea am fost la Glimboaca în duminici, sărbători și zile de lucru, dar niciodată nu s-a întîmplat să nu vizitez pe acest slujitor așa de ospitalier cu toată lumea. La cercurile pastorale ce le țineam în

Glimboaca cu preoții ortodocși din jur, p. Vlad era nelipsit. Imi amintesc cu plăcere de vara anului 1942, cînd am slujit cu un mare sobor de preoți ortodocși un Maslu de obște în Glimboaca: ortodocșii ne-am coborît de la biserică ort. din deal, iar p. Vlad a urcat cu credincioșii săi de la biserică unită din vale și ne-am întîlnit în mijlocul satului, în rugăciune comună. De față erau toți credincioșii în frunte cu preoții lor, înfrățiți prin aceeași credință. Am vorbit cu acel prilej despre dragostea dintre frați, plecînd de la cuvintele Scripturii: „Ce bine și cît e de frumos, cînd frații sînt împreună”. Era un început frumos al unificării bisericești din Glimboaca.

Ce-a urmat în 1948, a fost încheierea firească a unor dorințe mai vechi din această comună.

Azi p. Vlad păstorește cu vrednicie pe toți creștinii din Glimboaca, vechi ortodocși și reveniți. Acum Sf. Sa și-a izbîndit în întregime visul de demult. Visul lui s-a împlinit odată cu izbîndirea visului credincioșilor români de pretutindeni, cînd orice „deschilnire religioasă” s-a stins pentru totdeauna în toate parohiile române, între care Glimboaca este o pildă, ce luminează tuturor.

Prot. A. RADU

Comisiile de Impăciuire

Prin Decretul nr. 132 din 13 martie 1957, publicat în Buletinul Oficial nr. 10 din 26 martie 1957 se prevede înființarea Comisiilor de împăciuire.

Comisiile de împăciuire sînt organe ce s-au înființat pe lângă Comitetele Executive ale Sfatului Popular, orașenești și de raion orașenesc.

Comisiile de împăciuire au atribuția de a încerca — prin sfaturi — împăcarea părților în infracțiunile prevăzute de art. 2802 alin. 2 din codul de procedură penală.

Componența Comisiilor de împăciuire este următoarea: doi deputați, un învățător sau profesor, ajutați de un secretar. Toți aceștia sînt desemnați de Comitetul Executiv al Sfatului Popular. Președintele comisiei este unul din deputați.

Activitatea comisiilor de împăciuire se desfășoară de preferință în duminici sau zilele de odihnă.

Comisiile de împăciuire judecă următoarele infracțiuni prevăzute de Codul penal: denunțarea calomnioasă (art. 269), lovirea (art. 470), vătămarea integrității corporale sau a sănătății (art. 471), amenințarea (art. 494, alin. 1 și 2 pct. 3) calomnia în contra vieții publice și profesionale (art. 507), calomnia în contra vieții private (art. 508), defăimarea (art. 510), injuria (art. 512), abuzul de încredere (art. 537), strămutarea de hotare (art. 557), tuiburarea în posesie (art. 558), infracțiunile locative (art. 578³).

Pentru toate infracțiunile de mai sus, partea vătămată este obligată să se adreseze verbal sau în scris, prin secretarul Comitetului Executiv al Sfatului Popular, Comisiei de împăciuire.

În cel mult 30 zile se vor cita părțile personal, minorii fiind însoțiți și de reprezentanții lor legali și se va îndeplini procedura de împăciuire.

În cazul cînd părțile ajung la împăcare, Comisia de împăciuire va hotărî și asupra pagubei pricinuite prin săvîrșirea infracțiunii.

Lipsa părții vătămate la două termene consecutive în fața Comisiei de împăciuire, este socotită drept retragere a plîngerii penale.

Hotărîrea Comisiei de împăciuire se înscrie într-un proces-verbal de împăciuire.

Procesele verbale, care cuprind obligația făptuitorului de a plăti o sumă de bani părții vătămate, în caz de refuz din partea făptuitorului de a o executa de bună voie, se vor putea învesti cu formula executorie de către instanțele competente și execuția pe calea execuției silită.

Partea vătămată se va putea adresa direct instanței de judecată competente să judece cauza numai în următoarele cazuri:

a) dacă prezintă dovadă, din care rezultă că părțile nu au ajuns la împăcare în fața Comisiei de împăciuire;

b) dacă în urma împăcării, sub condiția reparării pagubei pricinuite prin infracțiune sau restabilirii situației anterioare săvîrșirii infracțiunii, făptuitorul nu-și respectă angajamentul;

c) dacă procedura de împăciuire nu s-a îndeplinit în termen de 30 zile de la sezizarea Comisiei de împăciuire.

În cazul, în care partea vătămată nu cunoaște pe infractori, ea se va putea adresa organelor de urmărire penală pentru identificarea lor.

Noua instituție creată prin Decretul 132 — este menită să creeze un climat favorabil relațiilor tovarășești dintre cetățeni — relații de colaborare și ajutor reciproc și în același timp va înlătura pe viitor lipsa părților și martorilor de la locul de muncă, pentru acele infracțiuni care prezintă un pericol social mai redus. În felul acesta multe neînțelegeri se vor potoli fără ca oamenii să-și mai piardă vremea prin judecări: Așa se zidește pacea și bunăînțelegerea între oameni.

I. G. DROC

Otrăvirea aerului

Urmare din pag. 1

neînchipuite. De aceea toate popoarele cer ca să fie interzisă fabricarea de bombe atomice, iar bombele fabricate pînă acum și adunate în depozite să fie demontate și materialul să fie nimicit sau folosit pentru lucruri bune, folositoare omului.

Dacă însă un război atomic ar aduce mari nenorociri oamenilor, am văzut ce urmări rele au și experiențele cu bombe atomice, exploziile experimentale de bombe atomice. De aceea toate popoarele cer să înceteze și aceste experiențe, și aceste explozii. E vorba de viața și sănătatea noastră și a copiilor noștri, care trebuie apărate împotriva celor ce otrăvesc aerul cu pulberi atomice. În această luptă pentru viață, pentru sănătate, credincioșii Bisericii noastre sînt alături de popoarele lumii.

Noi sîntem încredințați că lupta popoarelor și a guvernelor din multe țări, în frunte cu Uniunea Sovietică, va duce la biruință. Energia atomică nu va mai fi folosită pentru scopuri militare, nu va mai aduce suferințe omenirii, ci va fi pusă în slujba păcii, va aduce mari binefaceri în viața tuturor oamenilor.